

vadž princip, který projeven jest v §§ 1437 a 1447 obč. zák., má platnost všeobecnou, nutno vrátiti vše, čím příjemce z toho, co mu bylo dáno, je obohacen. Co se týče náhrady za to, co nemá, nutno přihlížeti k § 1437 obč. zák., při tom však uvážiti, že zde příjemce hned od počátku je v témž postavení jako bezelstný příjemce nedluhu po doručení žaloby, věda totiž, že pro něho nastati může povinnost, aby vrátil, co obdržel, nenastane-li předpokládaný výsledek (srov. k tomu také rozh. čís. 3589 a 12086 sb. n. s.). Hledíc k tomu, co bylo svrchu po právní stránce uvedeno, bude třeba učiniti zjištění o skutečnostech žalobkyní tvrzených a přihlížeti též k námitkám strany druhé, by mohlo býti posouzeno, zda a pokud jsou splněny předpoklady nároku žalobkyně z bezdůvodného obohacení žalovaného na její úkor. V tomto směru je řízení prvního soudu neúplné a mylným jest názor stěžovatelův, že se žalobní nárok o předpisy o bezdůvodném obohacení vůbec nedá opřít.

Čís. 14484.

Vyhrazený rekurs proti usnesení soudu první stolice nelze spojit s dovolacím rekurem proti usnesení rekursního soudu.

(Rozh. ze dne 27. června 1935, R I 666/35.)

P r v ý s o u d povolil na základě konečného usnesení ze dne 19. července 1934 vymáhajícímu věřiteli exekuci nuceným zřízením zástavního práva (usnesením ze dne 10. října 1934). **R e k u r s n í s o u d** usnesením ze dne 29. prosince 1934 exekuční návrh zamítl. **D ů v o d y:** Soud první stolice povolil exekuci, ač tehdy konečné usnesení nebylo ještě vykonatelné. S dovolacím rekurem do tohoto usnesení spojil vymáhající věřitel i rekurs do rozhodnutí prvního soudu ze dne 10. září 1934, jímž byl rekursu do konečného usnesení přiznán odkladný účinek.

N e j v ý š š í s o u d odmítl rekurs a nevyhověl dovolacímu rekursu.

Z d ů v o d ů :

Stěžovatel, jenž spolu s dovolacím rekurem napadá i usnesení prvního soudu ze dne 10. září 1934, do něhož nebylo podle druhé věty § 524 c. ř. s. ve spojení s § 78 ex. ř. samostatného opravného prostředku, nemůže s dovolacím rekurem proti usnesení rekursního soudu spojit vyhrazený rekurs proti usnesení prvního soudu. Podle § 515 c. ř. s. ve spojení s § 78 ex. ř. mohou arci strany v případech, ve kterých není dovolen samostatný opravný prostředek proti některému usnesení, své stížnosti na toto usnesení uplatnit opravným prostředkem proti nejbližšímu rozhodnutí, jež lze bráti v odpor. Zákonným předpokladem však jest, že též soud, který vydal rozhodnutí samostatným opravným prostředkem neodporovatelné, později vydá jiné rozhodnutí, proti němuž byl podán přípustný opravný prostředek k soudu nejbližší nadřízenému a s nímž byl spojen vyhrazený rekurs. Nelze však spojit vyhrazený rekurs proti usnesení prvního soudu s dovolacím rekurem proti usnesení rekursního soudu, k nejvyššímu soudu, takže by soud třetí stolice roz-

hodoval proti předpisu § 3 j. n. s přejitím soudu druhé stolice přímo o rekursu proti usnesení prvního soudu. Takový s dovolacím rekurs spojený a k nejvyššímu soudu řízený vyhrazený rekurs proti usnesení prvního soudu je nepřipustný a musil býti odmítnut (§ 526 odst. 2 c. ř. s.).

Čís. 14485.

Zákon ze dne 25. února 1919 čís. 88 Sb. z. a n.

V jakém kursu splácí se zápůjčky poskytnuté v cizích valutách.

(Rozh. ze dne 27. června 1935, Rv I 1627/33.)

Podle tvrzení žaloby upsal žalobce na základě zákona ze dne 25. února 1919 čís. 88 sb. z. a n., jímž byla vypsána půjčka státní ve zlatě, stříbře, zlatých neb stříbrných mincích a papírových penězích cizozemských, 100.000 ř. m. Půjčka tato měla býti zúčtována 3½ %, úroky se však nevyplácely, nýbrž přičítaly ke kapitálu. Byla na dobu 4 let nevyověditelná a požívala sirotčí jistoty. Žalobce po uplynutí těchto 4 let žádal za vyplacení obnosu jím upsaného. Pražská městská spořitelna mu však půjčku vyplatiti odepřela, že prý marky pozbyly ceny a že tudíž nemá žádného nároku. Žalobce se proto obrátil na ministerstvo financí, které mu odpovědělo 11. září 1928, že je ochotno mu poskytnout 12.500 Kč pod podmínkou, že potvrdí příjem vrácené půjčky i s úroky. Odepřelo tedy i ministerstvo financí splatiti zápůjčku. Vzhledem k tomu, že měna, ve které byla zápůjčka poskytnuta, již nyní neexistuje, má žalobce nárok podle § 989 obč. zák. na vnitřní hodnotu toho, co zapůjčil, tedy na 140.750 Kč, t. j. přepočtených 100.000 ř. m. na Kč v době poskytnutí zápůjčky. Poněvadž půjčka požívala sirotčí jistoty, jest i z toho důvodu zřejmé, že měl býti upisovatel chráněn před kolísáním bursovního kursu. Žalobce domáhá se prozatím 50.000 Kč s přísl. Nižší soudy zamítly žalobu, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Zásadně má ten, kdo poskytuje zápůjčku, obdržeti zpět hodnotu toho, co zapůjčil. To plyne z předpisů §§ 983, 988, 989 obč. zák. V § 983 se praví, že vrátiti se mají věci stejného druhu a hodnoty; § 988 stanoví, že při změně vnitřní hodnoty peněžité zápůjčky musí placení se státi v poměru k vnitřní hodnotě, kterou daný druh mincí měl v čase zapůjčení a v § 989 se upravuje splacení zápůjčky, kdy v době vrácení zápůjčky nejsou již v oběhu ve státě peníze, v jakých zápůjčka byla poskytnuta. V tom případě má se platiti penězi nejvíce podobnými, takovým druhem a počtem, aby věřitel obdržel vnitřní hodnotu v době zápůjčky stávající. Předpisy ty nejsou ovšem konkrétní povahy, a lze v jednotlivých případech upravit poměry ty smluvně jinak. Jde o to, má-li se použití uvedených předpisů při rozhodování o žalobním nároku. V souzeném případě může se splacení zápůjčky žádati v týchž penězích, jimiž na půjčku bylo placeno, anebo v domácí měně podle platných záznamů bursovních. V době splatnosti zápůjčky nebyly již říšské papírové marky zákonným platidlem. Žalovaná strana odpírá výplatu, ježto valuta žalobcem složená stala se bezcennou, a podle kursu v době splatnosti ani v československé měně